

Απολύσεις: εμμονικά vertigo και ιδεολογικές δεσιδαιμονίες- Μια απάντηση στην κυρία Ξαφά...

26 Ιουν 2013

Σε πρόσφατο άρθρο της στην Καθημερινή η κυρία Μιράντα Ξαφά, σύμβουλος της κυβέρνησης Μητσοτάκη (1990-93) και εξέχων στέλεχος διεθνών οίκων και funds που διαδραμάτισαν το δικό τους ρόλο στα σενάρια χρεοκοπίας της ελληνικής οικονομίας κατά την τελευταία τριετία, χαρακτηρίζει "σουρεαλιστική" την κυβερνητική κρίση που προκλήθηκε για την ΕΡΤ.

Κι όταν χαρακτηρίζει "σουρεαλιστική" την πολιτική κρίση που είχε ως αφετηρία το "μαύρο" στις συχνότητες της δημόσιας τηλεόρασης είναι απολύτως προφανές πως η νεοφιλελεύθερη οικονομολόγος θεωρεί πως μία τέτοια αντιπαράθεση ήταν άνευ αξίας και επ' ουδενί δεν θα έπρεπε να θέσει σε κίνδυνο την πολιτική σταθερότητα.

Η επίκληση της ανάγκης "πολιτικής σταθερότητας", άλλωστε, είναι το σύγχρονο τοτέμ πολιτικών και συντηρητικών/ μνημονιακών οικονομολόγων. Οι δανειστές έχουν ομολογήσει, μάλιστα, ότι οι εκλογές στην Ελλάδα είναι αυτές που εκτροχίασαν το πρόγραμμα λιτότητας (σχετικές αναφορές υπάρχουν και στην τελευταία έκθεση του ΔΝΤ, ενώ δηλώσεις επί του θέματος έχει κάνει παλαιότερα και ο Βόλφγκανγκ Σόιμπλε).

Προφανώς, εάν ήταν εφικτό να ανασταλλούν για μερικά χρόνια τα εκλογικά δικαιώματα των ελλήνων πολιτών ίσως θα ήταν καλύτερο...

Η κυρία Ξαφά συμπυκνώνει αυτό τον "οικονομικώς ορθό" πολιτικό κυνισμό. Όλα πρέπει να υποκύπτουν στην υλοποίηση ενός προγράμματος. Κι αν το πρόγραμμα είναι καταφανώς εσφαλμένο, τότε, τόσο το χειρότερο γι αυτούς που υφίστανται τις συνέπειες της εφαρμογής του. Το πρόγραμμα, πάντως, δεν φταίει. Είναι βέβαιο πως εκείνο που προέχει σ' αυτή την ιδεολογική -κι όχι μόνο οικονομική- προσέγγιση είναι ότι "το μείζον είναι η υλοποίηση του οικονομικού προγράμματος/μνημόνιο και το έλασσον είναι οι υπερβολικές δημοκρατικές εναισθησίες ορισμένων".

Η κυρία Ξαφά εγκαλεί, μάλιστα, τους κ.κ Βενιζέλο και Κουβέλη γιατί δεν στήριξαν αμέσως, ευθαρσώς και κατηγορηματικά την απόφαση του πρωθυπουργού για το "λουκέτο" στην ΕΡΤ -όχι γενικώς και στο πλαίσιο μιας πανθομολογούμενα αναγκαίας αναδιάρθρωσης

Γράφει, για παράδειγμα, η κυρία Ξαφά στην Καθημερινή: *"το κλείσιμο της ΕΡΤ δεν ήταν παρά η αφετηρία μιας αναγκαίας πορείας απολύσεων από το υπερτροφικό Δημόσιο για την οποία η τρόικα πίεζε από την αρχή αλλά το πολιτικό σύστημα δεν ήταν πρόθυμο να ακολουθήσει, προτιμώντας τις οριζόντιες περικοπές, τις απλήρωτες υποχρεώσεις και το μαπαράζ νέων φόρων προκειμένου να μην αγγίξει τις ιερές αγελάδες του Δημοσίου. Ο κ. Σαμαράς έκανε την υπέρβαση, κόβοντας τον γόρδιο δεσμό στον*

οποίο είχε οδηγήσει η αναβλητικότητα και η απροθυμία των υπεύθυνων υπουργών για την εξυγίανση του Δημοσίου".

Προσέξτε: Η οικονομολόγος σπεύδει να εκπροσωπήσει άνευ του παραμικρού ενδοιασμού ή επιστημονικής ...αμφιβολίας την άποψη ότι εάν το ελληνικό σύστημα διακυβέρνησης προχωρούσε έγκαιρα σε μερικές δεκάδες, ή και εκατοντάδες, χιλιάδες απολύσεις στο Δημόσιο, δεν θα απαιτούνταν μειώσεις μισθών και συντάξεων, εσωτερική στάση πληρωμών και άλλα δεινά που έχουν πέσει επί των κεφαλών των Ελλήνων.

Είτε απλώς ψεύδεται, είτε το πιστεύει -πάσχουσα από το εμμονικό vertigo όσων θεωρούν πως πρεσβεύουν κατ' αποκλειστικότητα τον Ρεαλισμό και την Ορθότητα.

"Τεκμηριώνει", δε, την άποψή της ως εξής: "... οι 2.656 απολυμένοι της ΕΡΤ -πολλοί από τους οποίους θα επαναπροσληφθούν- είναι το 0,05% του εργατικού δυναμικού, σε σύγκριση με 840.800 εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα που έχασαν τη δουλειά τους από την αρχή της κρίσης, εκτινάζοντας την ανεργία στο 27%. Για κάθε θέση εργασίας που διατηρείται στο Δημόσιο χάνεται τουλάχιστον μία στον ιδιωτικό τομέα".

Η κυρία Ξαφά δεν κάνει καν τον κόπο να υπενθυμίσει ότι η άποψή της αμφισβητείται εντόνως από άλλους οικονομολόγους. Διότι άλλες μελέτες αναφέρουν ότι "από κάθε μία απόλυση στο Δημόσιο προκύπτει 1 1/2 απόλυση στον ιδιωτικό τομέα". Η εξήγηση είναι απλή: τα συρρικνωμένα εισοδήματα των δημοσίων υπαλλήλων και των συνταξιούχων είναι αυτά που έχουν απομείνει να στηρίξουν την κατανάλωση και την αγορά εν τη ευρεία έννοια του όρου.

Κάθε τέτοιο εισόδημα που αφαιρείται προκαλεί ντόμινο με "λουκέτα" μικρών επιχειρήσεων, ενώ επιβαρύνει έτι περαιτέρω τα χαρτοφυλάκια "κόκκινων" δανείων των τραπεζών.

Όλα αυτά, όμως, παραβλέπονται. Ο κοινωνικός αυτοματισμός πρέπει να λειτουργήσει. Και για να συμβεί αυτό χρειάζονται "ένοχοι" και στερεότυπα...